

André Frère die deze zomer met zijn orkest zal optreden in onze stad

André Frère

Onder de diverse muziekfiguren welke reeds te Oostende optraden, bevindt zich iemand die men reeds meermaals opmerkte, hetzij in onze Kursaal, hetzij in een andere eerste-rangsinrichting, maar over wie men waarschijnlijk te weinig afweet. Zo'n personage is André Frère.

Indien ik U deze maand over zijn persoon spreek, heb ik er een paar bijzondere redenen voor: 1) hij is een van mijn persoonlijke vrienden, en was vroeger nog eens leider van een orkest waarvan uw dienaar deel uitmaakte; 2) hij treedt thans op in ons midden.

André Frère werd geboren in de provincie Henegouwen, en wel te Bergen, op 3 augustus 1922. Hij woont echter sinds zijn prille jeugd in Vlaanderen, en dit is dan ook de reden waarom hij te Brugge, Oostende en natuurlijk in Maldegem (waar hij thans verblijft) heel bekend is in de muziekwereld.

Hij begon viool te studeren op zijn twaalfde jaar en kwam op toevallige wijze tot de trompet (zijn huidige hoofdinstrument). Dit geschiedde tijdens een verblijf te Oostende in de zomer van het jaar 1939, toen hij regelmatig ging luisteren naar een orkest dat speelde in de thans verdwenen dancing « La Terrasse » aan de Van Iseghemlaan. In deze bezetting speelde de klasrijke trompettist Emiel Gobbrechts en hij beviel André zodanig dat deze zich plots tot dit instrument aangetrokken voelde. Zijn vader plaatste het orgelpunt, toen hij zijn zoon een trompet schonk, en van toen af ging het « en avant la musique ».

De volgende jaren zouden genoegzaam bewijzen dat het geen eendagsbevlieging was, en sindsdien is hij nog steeds een gewetensvolle vertolker van de trompet. Zijn eerste muziekkontakt kwam in 1942 tot stand met verschillende amateursgroepjes, waaronder er een was samen met de huidige barytonsax van het Kursaalorkest, namelijk met André Gijssens, een van zijn debuutvrienden.

Zijn eerste beroepsengagement voltrekt hij met Nand Moust en daarna met Nandy Ebburts van Brugge. Dit geëindigd zijnde speelt hij van september 1944 tot september 1945 in de Allied Officers' Club te Brugge. Nadien vindt men hem tot in juli 1947 bij Eddie Burssens in het Casino van Blankenberge. Dan is het drie zomermaanden in het Casino van Monte-Carlo dat hij speelt met het orkest van Jean Omer, van waaruit hij teruggaat naar Blankenberge

tot in september 1948. Verder treft men hem aan het hoofd van zijn eigen formatie in het Casino te Knokke, van 1948 tot 1950.

Gedurende het seizoen 1951 is hij met zijn eigen combo in de « Thalia » te Blankenberge, waarbij hij omringd is door een groep jonge elementen die sedertdien een flink stuk muzikale weg afgelegd hebben (in deze groep vond men o.a. Pierre Borbouse, tegenwoordig saxophonist bij het orkest Franz Lebrun, alsook Ed. Rogers die er aan de viool en de bass stond).

Dan volgt nog een hele lijst werkzaamheden die ik U in het kort opsom:

Zomer 1952 in de inrichting « Chez Pan » — 1953 in de Kursaal met het orkest Jean Douchamps — 1954 in de Kursaal met het orkest André Coucke (Babe Broke was er ook bij) — Zomer 1954 met Martha Love en Jean Evans in het « Vlierhof » te Sint Idesbaldus — 1955 in de Kursaal van Oostende met het orkest Martha Love (waaronder ook André Gijssens) — 1956 met de betreurde Wally Sluyzer in de « Maxim » te Oostende — In 1957 doet hij een toernee voor de Sabena in Belgisch Kongo — En tenslotte in 1958 speelt hij in de « Pigalle » te Oostende.

Buiten al deze plaatsen komt er nog een indrukwekkende lijst van bals, gala's en andere feesten voor, die echter teveel plaats in beslag zouden nemen.

Maar hetgeen André Frère bovenal verkiest (evenals uw trouwe dienaar trouwens) zijn de echte « Jam-Sessions », waar men zich werkelijk met hart en ziel kan uitleven, spijtig is het echter dat deze manifestatie niet of bijna nooit betaalt.

Ik zal dan ook mijn schrijven besluiten met enkele zijner laatste indrukken, en die zijn eerst en vooral:

Zijn spijt: het weinige medevoelen vanwege het groot publiek voor de ware jazzmuziek. Het kort bestaan van goede orkesten.

Zijn voldoening: de goede vrienden die hij in zijn loopbaan ontmoette. De dynamische « jam-sessie » die hij meemaakte.

Zijn hoop: nog eenmaal teruggaan naar Kongo. Een « toffe » groep kunnen vormen die jarenlang bijeen zou blijven.

Ik wens U niets anders dan te slagen, beste vriend André.

Ed. ROGERS.

André Frère in de Thalia 1951. Men herkent Ed. Rogers (Bass), Pierre Borbouse (Saxofoon) en André Frère (Trompet)